

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΜΑΣ

Πολλούς μωρούς εθαύμασα, πολλά γελοία είδα
και τούς προδότας ήκουσα υμνούντας την Πατρίδα.
Οί δλετήρες έμαθα πώς λέγονται σωτήρες,
πώς μάλλον μία χειρ κρατεί, ή άλλαι δέκα χείρες,
Όπόταν εκ προθέσεως ποθοϋμεν να μάς φύγη
εκείνο, όπερ έμειναν να αγαποϋν όλίγοι.
Είδα πολλά παράδοξα κ' έγνώρισα ακόμη
πώς είνε αδιόρθωτοι τών 'Αθηνών οί δρόμοι.
'Αλλά παραδοξότερον δέν είδα όχι άλλο,
ή τας ήμέρας μας αϋτάς, ός πέπρωται να ψάλλω.

Όπου σταθής, όπου στραφής χρηματικά ακούεις,
ή εις όγκώδη μάρμαρα ένφ, πτωχέ, προσκρούεις
ακούεις σφύρας κτύπημα κωδωνιστόν έργάτου.
Πλούτου έγγύς εύρίσκεσαι, κ' ίδού τ' 'Ανάκτορά του.
Πλήν φεύγε, μη ό κύριος αϋτών σε συναντήση
και γωνιαίον μάρμαρον του οίκου του σε κτίση,
αφοϋ σε κάμη άπελπιν και σε απολιθώση.
Αί! τόσοι δέν την έπαθαν, δέν την παθαίνουν τόσοι;

Τήν Θεάν του Λυκαβητού μάς κρύπτουν δύο οίκοι,
ός διδυμοι, πανόμοιοι, δύο άλύσου κρίκοι,
άλύσου, ήτις του λαου τὰ βήματα δεσμεύει
βαρύνουσα πλειότερον, όσον αϋτός δουλεύει.

'Αλλου δέ τέρας μέγαρον με πλήθος παραθύρων,
εις δύο, τρεις και τέσσαρας γραμμάς, τόν τρόμον σπείρον
ός εάν τόσα στόματα άχόρταγα ανοίγη
μίαν πλατεια, τρεις όδους και κόσμον όλον πνίγει.

'Εκεί έν πλήθος εργατών επάνω κάτω βαίνει.
με κλίμακας εύρίσκεται οικία τις ζωσμένη.
μακρά, πλατεια, ύψηλή και οικοδομουμένη.
Πύργος Βαβέλ έγείρεται: πλήν τας ποικίλας γλώσσας
ώμίλησεν ό δι' αϋτήν τιμήν και πίστιν δώσας,
έως ου τόσα χρήματα, τόσα πολλά συνάξη,
και δι' αϋτό εργάζονται οί κτίσται του έν τάξει.

'Εκεί ύψώθη άλλη τις μαρμάρου βλασφημία
ανάθεμα θαρρείς λαου παθόντος τὰ μυρία.
Καθώς εις τάφον πονηρου άκόμ' οί διαβάται
ρίπτουσι λίθον, κ' εύχονται κ' εκεί να μη κοιμάται
ήσύχως ό κακός θνητός, ου είν' ή μνήμη φρίκη,
να τιμωρηται και νεκρός άκόμη θεία δίκη,
Οϋτω νομίζω θάπτεται εκεί φρικτή τις μνήμη,
ή πονηρία θάπτεται, ή άπατώσα φήμη,
και εις τὸ λίθινον αϋτό του πονηρου μνημείον,
πας ό παθών τόν λίθον του κατέβριψε δακρύων
μίαν κατάραν εκφρωνών και όπισθέν του πτύων.

'Εκεί άγρίως την κομψήν τηρεί 'Ακαδημίαν
άλλο τι τέρας με μορφήν οικίας άπαισίαν.
Δέν ελειάνθη έξωθεν άκόμη, κ' είν' ως δαίμων
μεθύων αίφνης έγερθείς έν μέσῳ τών άνέμων
και βαίνων με κακούς σκοπούς κακόν παντού να σπείρη,
Μία πνοή πλήν άπ' έδῶ, μι' άπ' εκεί τόν σύρει,
αϋτός δ' εκεί ακίνητος απέμειν' έν τῷ μέσῳ,
και λέγει: «Είμαι βέβαιος πώς τώρα δέν θα πέσω!»

(Έπεται συνέχεια)

ΦΛΟΞ.

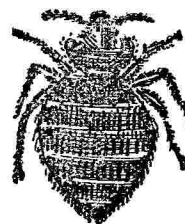
Κύριε συντάκτα του 'Ασμοδαίου,

Ποτέ δέν μ' έφάνη καλόν να λέγω έπεται συνέχεια. "Ο,τι
έχω να ειπῶ θέλω δια μιας να τὰ λέγω. Διότι εκείνο τὸ
όποσον δέν λέγεται δια μιας έχει τας πονηροτέρας συνε-
πειάς: απόδειξις ό έρως, ή τιμή τών διαφόρων πραγμάτων
εις τὰ καταστήματα, την όποιαν ποτέ δέν λέγουν δια
μιας, αί και έν τῇ Νέῃ 'Ημέρᾳ δημοσιεύμεναι κατά συνέ-
χειαν διατριβαί ύπό την έπιγραφήν «'Ελληνικός Κυκεών.»

Και όμως, φίλε κύριε συντάκτα, αναγκάζομαι κ' έγῶ
να μεταχειρισθῶ την πονηράν αϋτήν φράσιν, διότι έχω να
κάμω με πονηρούς, τούς σατυριζομένους, ως θέλεις ιδεί εις
τὸ επόμενον φύλλον σου,

'Επί τούτοις, σύγγνωθί μοι.

ΦΛΟΞ.

Κατά την διασταύρωσιν τών όδών
'Αθηνάς και Αιδόλου, ύπ' αριθ. 728,
παρά τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλείται
κόνις έντομοκτόνος άπταιστος. Φονεύει
και μικρά και μεγάλα έντομα, άδοντα
και μη, δάκνοντα και μη δάκνοντα,
μυρίζοντα και μη μυρίζοντα.

Ό υπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.